

Καὶ δευτέρα λόγῃ χώνεται εἰς τὸ σῶμα τοῦ δυστήνου ζώου· τότε ἡ ἀλγηδὼν αὐτοῦ φαίνεται ἀνυπόφορος· εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἀγωνίας πηδᾷ παντάπασιν ἔξω τοῦ φυσικοῦ στοιχείου του· τὰ ἀκάτια ἐλκονται σφοδρῶς, καὶ τοῦ μὲν σπᾶ τὸ σχοινίον, τὸ δὲ ἀνατρέπεται, καὶ αἱ ναῦται κολυμβῶσι πρὸς τὸ σωθῆναι. Ἡ φάλαίνα εἶναι τώρα ἐλευθέρα! Φεύγει κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν μὲ θαυμαστὴν ταχύτητα, ὑπὲρ τοῦ ὕδατος ἔχουσα τὴν κεφαλὴν· ἀλλὰ τὰ δύο ἀκάτια, τὰ εἰσέτι μὴ καμακεύσαντα, ἀκοπίαστα ὄντα καὶ ἐλευθέρα, ζωηρῶς νῦν καταδιώκουσιν· ἡ φάλαίνα ἀπαυδᾷ, ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ ἀφθόνως ῥέοντος ἀπὸ τὰς βαθείας καὶ κινδυνώδεις πληγὰς τῆς· καὶ αἱ διακόσσαι ὀργυαὶ σχοινίου, αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὸ ἀνατραπὲν ἀκάτιον, τὸ ὁποῖον σύρει ἐξοπίσω τῆς διὰ μέσου τοῦ ὕδατος, κωλύουσι τὴν πρόοδόν τῆς· οἱ διώκται πάλιν τὴν προφθάνουσι, καὶ ἄλλος κάμαξ ἀκοντίζε-ται καὶ χώνεται βαθέως εἰς τὴν σάρκα τῆς. Οἱ ναῦται τοῦ ἀνατραπέντος ἀκατίου ἤδη ἀνορθοῦσιν αὐτὸ χωρὶς βοήθειαν παρὰ τῶν ἄλλων, ἀπλῶς εἰς τὴν μίαν πλευράν του προσαρτηθέντες· εἰς δὲ εἰσέρχεται, καὶ ταχέως ἀφαιρεῖ τὸ ὕδωρ μὲ τὸν πῖλον του, ὥστε τὸ ἀκάτιον αὐτῶν ἀπαλλάσσεται, καὶ μετ' ὀλίγον πάλιν βλέπεται καταδιώκον.

Ἡ θανατηφόρος λόγῃ ἐμπήγεται τελευταῖον— τὸ αἷμα ἐξορμᾷ ἀπὸ τὸν μυκτῆρα τοῦ δυστυχοῦς ζώου ἀφθονον καὶ μέλαν, κηλιδόνον τὰ καθαρὰ γαλανὰ ὕδατα τοῦ ὠκεανοῦ εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἐκ τοῦ

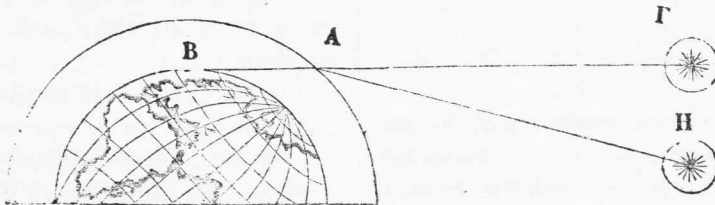
τόπου τῆς μάχης. Συχνάκις δὲ ῥίπτεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ἀκατίοις ἀνθρώπων, οὔτινες σεμνύνονται εἰς τὴν ἐπίδειξιν αὐτοῦ.

Τὸ παμμέγεθες ζῶον ἴσως καὶ πάλιν προσπαθήσῃ νὰ καταβῇ διὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τοὺς ἀδυσωπήτους ἐχθρούς του· ἀλλ' εἶναι πλέον ἀνίσχυρον· εὐθὺς σχεδὸν ἀνυφοῦται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ προχωρεῖ βραδέως, ἕως οὗ ἡ ὁδὸν τοῦ θανάτου κυριεύσῃ αὐτὸ, καθ' ἣν περίστασιν λαμβάνει ὄψιν εἰς τὸ ἄκρον φοβεράν.

Πάσχον ἀπὸ πνιγμὸν, ἢ ἀπὸ ἐμφραξιν ἄλλου τινὸς ἀναγκαίου ὀργάνου, προσπαθεῖ πάσαις δυνάμεσι ν' ἀπαλλαγθῇ· οἱ σπασμοὶ αὐτοῦ ἐπιφέρουσιν ἑκατὸν παντοίας διαστροφὰς τῆς πλέον βιαίας φύσεως· ἡ θάλασσα ἀφρίζει, καὶ τὰ ἀκάτια ἐνίοτε καταθραύονται, καὶ τὸ πλήρωμά των μετ' αὐτῶν.

Ἄλλ' ἀφοῦ παρέλθῃ ἡ βίαιος αὕτη ἐνέργεια, προβαίνει ταχέως τὸ νῦν ἀναισθητὸν ζῶον, τομὴν κύκλου διαγράφον. Τοῦτο εἶναι τὸ ἔσχατον κίνημα, προηγούμενον ἀμέσως τῆς διαλύσεως, ἥτις αἰφνιδίως ἀκολουθεῖ. Τὸ γιγαντιαῖον ζῶον πλαγιάζει ἐπὶ τῆς πλευρᾶς του, καὶ πλέει ἄφυχος ὄγκος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κρυσταλλώδους ὠκεανοῦ, θῦμα τῆς τυραννίας καὶ περιφιλαυτίας, ὡς καὶ θαυμαστὴ ἀπόδειξις τῶν μεγάλων δυνάμεων τοῦ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου.

*Ἴδε καὶ 'Αποθ. Τόμ. Α'. Σελ. 42, καὶ Τόμ. Δ'. Σελ. 161, ὅπου καὶ εἰκονογραφεῖται.

ΤΟ ΛΥΚΑΥΓΕΣ.

Τὸ φῶς φθάνει πρὸς ἡμᾶς τὴν πρώτην ἐν μέρει καὶ ἀμυδρῶς, πρὶν ἀκόμῃ γένῃ ὁρατὸς ὁ ἥλιος, καὶ διαμένει μεθ' ἡμῶν τὸ ἑσπέρας ἀφοῦ αὐτὸς ἀναχωρήσῃ. Καλεῖται δὲ τοῦτο λυκαυγές, λυκόφως, ἡ ἀμφιλύκη. Ἄπαντες γνωρίζουν αὐτό· πάμπολλοι ἔλαβον ἐξ αὐτοῦ ἡδονὴν καὶ ὠφέλειαν, καὶ τινες δύνανται νὰ ἐξηγήσωσι τίνι τρόπῳ παράγεται. Οἱ πλείστοι ὁμῶς πιθανὸν ὅτι ἀγνοοῦσι τὸ αἷτιον τοῦ φαινομένου, καὶ εἰς αὐτοὺς παρουσιάζομεν τὴν ἐπομένην ἐξήγησιν.

Αἱ ἀκτίνες τοῦ φωτὸς διὰ τοῦ αὐτοῦ μὲν σώματος διερχόμεναι προβαίνουν κατ' εὐθείας γραμμὰς. Ἄλλ' ὅπου ἀκτὶς μεταβῇ πλαγίως ἐξ ἀρχαιοτέρου εἰς πυκνότερον σῶμα, ἢ ἐκ πυκνοτέρου εἰς ἀραιότε-

ρον, θλάται ἥτοι λυγρίζεται ἢ ἐκτοπίζεται ἀπὸ τὴν εὐθύγραμμον διεύθυνσίν τῆς· ἀπαράλλακτα καθὼς μία ῥάβδος, εἰς καθαρὸν ὕδωρ ἐν μέρει οὔσα, φαίνεται λυγισμένη κατὰ τὸ σημεῖον ὅπου ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος ἐγγίζει αὐτήν. Ἐὰν ἀκτὶς φωτὸς, προβαίνουσα ἐκ τοῦ ἡλίου ἐν τῷ H, κτυπήσῃ τὴν ἀτμοσφαῖραν εἰς τὸ A, θέλει θλασθῇ ἢ λυγισθῇ κατὰ τὴν διεύθυνσιν A. B., ὥστε ὁ ἥλιος, καίτοι ὢν ἀκόμῃ ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα, θέλει φανῆναι εἰς τὴν διεύθυνσιν Γ. B., καὶ οὕτω θέλει εἶσθαι ὁρατὸς εἰς ἡμᾶς ὥραν τινὰ πρὶν ἀληθῶς ἀνατελεῖν. Ἐὰν δὲ υποθέσωμεν ὅτι ὁ ἥλιος εἶναι χαμηλότερον τοῦ σημείου H, αἱ ἀκτίνες του εἰς τοιαύτην περίπτωσιν θλώμε-

ναι δὲν ἐγγίξουσιν τὴν γῆν, καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ ἥλιος δὲν γίνεται ὁρατός εἰς ἡμᾶς· ἀλλὰ τινες τῶν ἀκτίνων, πίπτουσιν εἰς τὰ ἀνώτερα μέρη τῆς ἀτμοσφαίρας, ἀντανακλῶνται, ὡς καὶ θλῶνται, ὑπὸ τῶν ἀτμῶν καὶ τῶν μορίων τοῦ αἵρος· καὶ οὕτω διακομιζόμεναι ὀλιγαριθμότεραι καὶ ἀσθενέστεραι εἰς τὴν γῆν, κάμνουν τὴν ἀμυδρὰν ἐκείνην λάμψιν, ἥτις ὀνομάσθη λυκαυγὲς. Εἶναι δὲ καὶ ἡ διάταξις αὕτη δεῖγμα τῆς ἀγαθότητος τοῦ Δημιουργοῦ· διότι τὰ ὄργανα τῆς ὁράσεως εἶναι τόσον λεπτά, ὥστε, ἂν ἡ μετάβασις ἐκ τοῦ σκότους εἰς τὸ φῶς δὲν ἐγένετο βαθμηδόν, ὡς τώρα, ἀλλ' αἰφνιδίως καὶ διαμιάς, βεβαίως ἤθελον βλάπτεσθαι. Ὡσαύτως γίνεται βαθμηδόν καὶ ἡ τῆς νυκτὸς πλησίαισις· ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ ἡλίου συνοδεύεται μὲ περιστάσεις ὁμοίας ἐκείνων, αἵτινες συνοδεύουσι τὴν ἀνατολὴν του, καὶ τοιοῦτοτρόπως δὲν ἀποστερούμεθα αἴφνης τοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον τοσαύτας ὥρας ἀπηλαύομεν, ἀλλὰ προετοιμαζόμεθα εἰς τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ δοκιμάζωμεν ἐκ τῆς μεταβολῆς ὅσον εἶναι δυνατόν ὀλιγωτέραν ἐνόχλησιν.

Ἡ διάρκεια τοῦ λυκαυγοῦς δὲν εἶναι πάντοτε ἡ αὕτη, ἀλλὰ διαφέρει κατὰ τὴν διάφορον πυκνότητα τῆς ἀτμοσφαίρας, τὴν ὑγρασίαν αὐτῆς, καὶ ἄλλας αἰτίας. Ἐν γένει ὅμως, κατὰ μέσον ὅρον, τὸ πρωῒνόν λυκαυγὲς ἀρχίζει ὅταν ὁ ἥλιος ᾔται 18 μοίρας κάτω τοῦ ὀρίζοντος. Τὸ δ' ἐσπερινόν λυκαυγὲς, ἰδιαιτέρως καλούμενον ὑπὸ τινων δελίη, εἶναι ὅπως οὖν μακρότερον τοῦ πρωῒνου. Διαφέρει δὲ καὶ κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ τόπους.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΡΟΛΟΣ Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ, ΚΑΙ
Ο ΓΥΛΙΕΛΜΟΣ ΠΕΝ.

ΜΕΛΛΩΝ ὁ Γυλιέλμος Πέν ν' ἀποπλευσῇ ἐξ Ἀγγλίας εἰς Πενσυλθανίαν, ὑπῆγε ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸν βασιλέα Κάρολον τὸν Δεύτερον, καὶ ἔκαμε μετ' αὐτοῦ τὴν ἐπομένην συνδιάλεξιν—

«Καλέ μου φίλε Γυλιέλμε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, σ' ἐπώλησα μίαν ἐξαίρετον ἐπαρχίαν εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν· ἀλλὰ, μ' ὅλον τοῦτο, δὲν στοχάζομαι ὅτι σκοπεύεις νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ σὺ ὁ ἴδιος.»

«Μάλιστα καὶ σκοπεύω, ἀπεκρίθη ὁ Γυλιέλμος· καὶ ἤλθον ἐξεπίτηδες νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω.»

«Τί! δὲν φοβεῖσαι τοὺς ἀγρίους τῆς Ἀμερικῆς! πῶς δύνασαι νὰ ἐξασφαλισθῇς; τὸ κατ' ἐμὲ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι, μετ' ὀλίγον ἀφοῦ πατήσης τὰ χόματά των, θέλουν σ' ἐψήσει ζωντανόν.»

«Μὴ φοβοῦ· εἰμαι ἄριστα ἐξησφαλισμένος.»

«Ἀμφιβόλλω περὶ τούτου, φίλε Γυλιέλμε· ἡ μόνη ἀσφάλεια, κατὰ τὴν ιδέαν μου, ἡ μόνη προφύλαξις ἀπὸ τοὺς ἀνθρωποφάγους ἐκείνους, συνίσταται εἰς τάγμα καλῶν στρα-

τιωτῶν μὲ τὰ τηλεβόλα καὶ τὰς λόγχας των· καὶ στοχάζομαι καλὰ, ἰδοὺ σὲ τὸ προλέγω,—μ' ὅλην μου τὴν εὐνοίαν πρὸς σὲ καὶ τὴν οἰκογένειάν σου, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχω μεγάλας ὑποχρεώσεις, δὲν θέλω πέμψει μετὰ σοῦ οὐδένα στρατιώτην.»

«Δὲν χρειάζομαι τοὺς στρατιώτας σου, ἀπεκρίθη ὁ Γυλιέλμος· ἔχω τὰ θάρρη μου εἰς κατὰ καλῆτερον ἀπὸ τοὺς στρατιώτας σου.»

Ὁ βασιλεὺς παρεκάλεσε νὰ τὸν εἴπῃ τί ἦτον αὐτό.

«ἔχω τὰ θάρρη μου εἰς αὐτοὺς ἐκείνους, εἰς τὴν ιδίαν αὐτῶν ἠθικὴν αἴσθησιν, καὶ εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν σωτήριον, ἥτις ἐφανέρωθη εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.»

«Φοβοῦμαι, φίλε Γυλιέλμε, ὅτι ἡ χάρις αὕτη δὲν ἐφανέρωθη ποτὲ εἰς τοὺς Ἰνδοὺς τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.»

«Διατί ὅχι καὶ εἰς αὐτοὺς, καθὼς καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς;»

«Ἄν εἶχε φανερωθῇν εἰς αὐτοὺς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, μὴλὶς ἤθελον μεταχειρισθῇ τοὺς ὑπηκόους μου τόσον βαρβάρως.»

«Αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει τὸ ἐναντίον, φίλε Κάρολε. Οἱ ὑπηκοοὶ σου ἦσαν ἡ πρώτη ἀρχὴ τοῦ κακοῦ. Ὅτε πρῶτον ὑπῆγαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, εὗρηκαν τοὺς αὐτόχθονας ὅσον ἦτο δυνατόν φιλόφρονες καὶ περιποιητικούς. Καθ' ἐκάστην περιέμενον αὐτοὺς οἱ δυστυχεῖς νὰ ἐκθῶσιν εἰς τὴν ξηρὰν, ἔσπευδον νὰ τοὺς προῦπαντήσωσι, καὶ τοὺς παρέθετον τὰς εὐρισκομένας τροφάς. Εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς φιλοξενίας ταύτης τῶν ἀγρίων, ὡς ὀνομάζομεν αὐτοὺς, οἱ ὑπηκοοὶ σου, οἱ καλούμενοι Χριστιανοί, ἐσφετερίσθησαν τὸν τόπον των, τὰς καρποφόρους γαίας ὅπου ἐκυνήγουν, καὶ ὅθεν ἐξωστροφούντο! Τί θαῦμα λοιπὸν ἂν ἡ τοσαύτη ἀδικία ἔκαμε τοὺς ἀνθρώπους τούτους ν' ἀπελπισθῶσι, καὶ ἂν ἀπελπισθέντες, καὶ πλήρεις ἀπὸ πνεῦμα ἐκδικήσεως, ἐπράξαν δεινὰ τινα;»

«Ἔστω, λοιπόν· ἐλπίζω, φίλε Γυλιέλμε, ὅτι δὲν θέλεις παραπονεθῇν ὅταν σὲ μεταχειρισθῶσι ταῦτοτρόπως.»

«Δὲν τὸ φοβοῦμαι,» ἀπεκρίθη ὁ Πέν.

«Ναί! καὶ πῶς θέλεις τὸ ἀποφύγει; Καὶ σὺ βέβαια μελετᾷς νὰ οἰκειοποιηθῇς τὰς γαίας των.»

«Μάλιστα, ἀλλ' ὅχι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· ὅχι ἀποδίδωκ ἀπ' αὐτὰς τοὺς ἀθλίους ἰδιοκτήτας.»

«Ὅχι ἀποδίδωκ! πῶς λοιπὸν θέλεις λάβειν αὐτάς;»

«Ἐννοῶ νὰ τὰς ἀγοράσω παρ' αὐτῶν.»

«Νὰ τὰς ἀγοράσῃς παρ' αὐτῶν! Καλὲ, ἤδη ἡγόρασες αὐτάς παρ' ἐμοῦ.»

«Ναί, τὸ γνωρίζω, καὶ τὰς ἡγόρασα μάλιστα πολὺ ἀκριβὰ· ἀλλ' αὐτὸ ἐπράξα μόνον διὰ νὰ ἐλκυσῶ τὴν εὐνοίαν σου, ὅχι ὅτι ἐνόμιζον ὅτι εἶχες κἀνὲν δικαίωμα εἰς τὰς γαίας των· ὅχι, φίλε Κάρολε, οὐδὲν δικαίωμα· τί δικαίωμα ἔχεις σὺ εἰς τὰς γαίας ἐκείνων;»

«Θαυμάζω! τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακαλύψεως, τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον ὁ Πάπας καὶ ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ βασιλεῖς συνεφώνησαν νὰ δίδωσιν εἰς ἀλλήλους.»